

Duchowa rodzina

1) Czas dzielenia się i brania odpowiedzialności.

a) Modlitwa rozpoczynająca.

b) Dzielenie się.

- Czego doświadczyłeś z Bogiem w ostatnim czasie? Co pokazywał Ci Duch Święty przez wersety tygodnia? Powiedz krótko.
- W jaki sposób wprowadziłeś w życie treść ostatniego tematu?
- Powiedz z pamięci lub oddaj sens fragmentu, który był do zapamiętania.
- W jaki sposób zrealizowałeś zeszłotygodniowe cele z list „Wyposażanie” i „Misyjność”?
- Możliwość zapytania o świętość życia, czy nie ma jakiegoś niewyznanego grzechu obecnie, czy jest jakiś obszar, z którym się zmagasz (pomoc w modlitwie) – branie wzajemnej odpowiedzialności za siebie.

2) Temat: Duchowa rodzina.

a) Wspólnota to tylko jedno z kilku możliwych tłumaczeń greckiego słowa koinonia, którego forma czasownikowa znaczy „mieć wspólne” lub „dzielić”. To wzajemna więź, udział, oddanie względem kogoś. Od tej prostej definicji pochodzą takie słowa jak: stowarzyszenie, komunია, społeczność, udział, współuczestnictwo i szczodrość.

Praktyczny Słownik Biblijny podaje: „Wspólnota wierzących jest kontynuacją wspólnoty życia, które wiódł Jezus ze swoimi uczniami”¹.

Pierwszych chrześcijan nazywano „wyznawcami drogi”. Chrześcijaństwo charakteryzowała wspólnotowa droga życia. Życie chrześcijańskie to nie msza/nabożeństwo raz w tygodniu, to nie życie od konferencji do konferencji (a przynajmniej nie tylko). To raczej codzienny sposób życia, myślenia, funkcjonowania, realizowany we wspólnocie z innymi wierzącymi.

b) Zaobserwujmy, w czym przejawiała się koinonia czyli wspólnota w codziennym życiu, na przykładzie pierwszych chrześcijan z Jerozolimy.

- Przeczytaj Dz. Ap. 2;41-47, 4;32-37. Wypunktuj, co zaobserwowałeś w życiu chrześcijan w Jerozolimie w pierwszym wieku?

→ Prowadzili wspólne życie (łamali chleb podczas spotkań w domach), jedli wspólne posiłki, razem się modlili, przebywali z sobą codziennie.

- Dzielili z sobą dobra materialne, dbając o siebie w ten sposób.
- Zrezygnowali z indywidualnego życia na rzecz życia wspólnotowego.
- Mocno utożsamiali się z sobą nawzajem (jedno serce, jedna dusza).
- Ich życie było radykalne i prostolinijne.
- To, że Jezus był na pierwszym miejscu w ich życiu, przejawiało się w bardzo praktyczny sposób – poprzez wspólnotowe życie.
- Funkcjonowali tak, jak żyje zdrowa, kochająca się rodzina (małżeństwo + dzieci), tworząc Kościoły Domowe. Tworzyli w ten sposób trochę większe rodziny (prawdopodobnie kilkunasto-, kilkudziesięcioosobowe), spotykające się w domach. Wszyscy razem (wspólnoty z poszczególnych domów) spotykali się w świątyni. Było to większe spotkanie – spotkanie wierzących z całego miasta.

c) Gdy chrześcijaństwo przemieszczało się na tzw. obszary pogan (Korynt, Efez, itd.) wkraczało w nieco inną kulturę, już nie czysto żydowską. Jednak zasady wspólnoty pozostawały te same, ulegały zmianie tylko elementy kulturowe. Dla przykładu w pierwszych wiekach chrześcijanie z pogan, mieszkający w danym mieście, nie zbierali się regularnie wszyscy razem w świątyni, jak żydowscy wierzący z Jerozolimy. Chrześcijanie ci nie mieli i nie tworzyli świątyń lub innych tego typu miejsc, lecz jedynie spotykali się w domach (nie w jednym, ale w wielu).

Obecnie, żyjąc w kulturze zachodniej XXI wieku, znajdujemy się w innym czasie i w odmiennych okolicznościach. Dlatego nie musimy przenosić elementów kulturowych z poprzednich epok. Powinniśmy jednak stosować zasady płynące ze Słowa Bożego.

d) Na czym polega cel i sens spotkania chrześcijańskiego?

- Hbr 10; 24-25 – pobudzanie się do miłości, dobrych uczynków, dodawanie sobie otuchy.

e) Dlaczego wspólnota jest ważna?

- Przyp. Sal. (Ks. Przysłów) 27;17 – zachowanie innych wygładza człowieka.
- Kazn. Sal. (Ks. Koheleta) 4; 9-12 – podwójny sznur jest mocniejszy.

3) Podsumowanie/praktyczne zastosowanie/plany.

a) Jaką wagę stanowi dla Ciebie społeczność/wspólnota z innymi i dlaczego?

b) Różne myśli dotyczące wspólnoty.

- Chrześcijaństwo z założenia było holistyczne – obejmowało całe nasze życie duchowe i materialne. W dzisiejszym zindywidualizowanym świecie to radykalna idea. Ale prawdziwe chrześcijaństwo jest radykalne, na sto procent. Uczeń Chrystusa musi być gorący. Jeżeli taki nie jest, spotyka się z zarzutem Pana w Ap. 3;14-16.
- Prawdziwa wspólnota oparta jest na zasadzie „dawania i brania” od innych chrześcijan. Możesz dzielić się z innymi tym, co Bóg Ci dał – przebaczeniem, majątkiem, miłością, Jego Słowem, itd. Bóg powołał wspólnotę w celu wzajemnego zachęcania się i pobudzania do rozwoju. Pragnie, żeby chrześcijanie żyli w jedności i we wzajemnej zgodzie.
- Wspólnota jest jak gra zespołowa. Istnieją reguły tej gry. Poszczególne osoby odgrywają różne role, każdy jest potrzebny na właściwym miejscu. Wszyscy grają na sukces zespołu. Sukces zespołu jest sukcesem indywidualnej osoby.

c) Jak zamierzasz zastosować dzisiejszy temat w nadchodzącym tygodniu?

d) Wybór przez prowadzącego celów z list „Wyposażanie” i „Misyjność”.

e) Fragment do zapamiętania (powtarzaj, rozważaj, zapamiętaj).

Dz. Ap. 2;42 – „Trwali oni w nauce Apostołów i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie”.

f) Fragmenty do samodzielnego rozważania na kolejne dni (czytanie, rozważanie, notowanie w duchowym dzienniku tego, co Bóg Ci pokazał przez te wersety): Rzym 15;5-6, Gal 6;1-2, 6,10, Jk 5;16, Mat 5;23-24, Mat 18;15 i 35.

g) Modlitwa na zakończenie.

---

¹ *Praktyczny Słownik Biblijny*, A. Grabner-Haider (red), Warszawa: Instytut Wydawniczy PAX, Wydawnictwo Księży Pallotynów 1944, s. 1418.